

BENEDIKT XVI. (2005. – FELICITER REGNANS)
(*BENEDICTUS XVI.*)

»Anglicanorum Coetibus« *apostolsko pismo o stupanju anglikanaca u Katoličku crkvu*

“U zadnje je vrijeme Duh Sveti potaknuo anglikanske skupine da više puta i ustrajno, mole primitak u puno katoličko zajedništvo, pojedinačno i skupno. Apostolska Stolica je povoljno odgovorila na njihove molbe. Doista, Nasljednik Petrov, kojemu je Isus Krist dao nalog da jamči jedinstvo među biskupima i da predstoji i čuva univerzalno zajedništvo svih crkava (1), nije mogao propustiti pripremiti mjere koje omogućuju ostvarenje takve svete želje.

Crkvu, narod okupljen u jedinstvu Oca, Sina i Duha Svetoga (2), ustanovio je naš Gospodin Isus Krist kao ‘sakrament- znak i sredstvo za zajedništvo s Bogom i jedinstvo među narodima.’ (3) Svaka podjela među krštenima u Isusu Kristu je ranjavanje onoga što Crkva jest i za što postoji; ‘takva podjela otvoreno proturječi volji Kristovoj, skandal je za svijet i šteti najsvetijoj stvari; navješćivanju evanđelja svakom stvorenju.’ (4) Upravo je iz toga razloga, prije negoli će prolići svoju Krv za spasenje svijeta, Gospodin Isus molio Oca za jedinstvo svojih učenika. (5)

Načelo jedinstva koje konstituira Crkvu kao zajednicu je Duh Sveti. (6) On je načelo jedinstva vjernika u nauku apostolskom, u lomljenju kruha i u molitvi. (7) Crkva, analogno otajstvu Utjelovljene Riječi, nije samo nevidljiva duhovna zajednica, nego također vidljiva; (8) zapravo, ‘društvo strukturirano s hijerarhijskim organima i Mistično Tijelo Kristovo, vidljivo društvo i duhovnu zajednicu, zemaljsku Crkvu i Crkvu nagrađenu nebeskim nagradama ne treba promatrati kao dvije stvarnosti. Naprotiv, one čine jednu složenu stvarnost oblikovanu od dva elementa, ljudskoga i božanskoga.’ (9) Zajednica krštenih u nauku apostola i u lomljenju euharistijskoga kruha pokazuje se vidljivom u obvezi ispovijedanja cjelovite vjere, slavlju svih sakramenata koje je ustanovio Krist i vodstvu kolegija biskupa ujedinjenog sa svojom glavom, Rimskim Prvosvećenikom. (10)

Ta jedina Crkva Kristova, koju u Vjerovanju ispovijedamo kao jednu, svetu katoličku i apostolsku, ‘postoji (subsistit) u Katoličkoj crkvi kojom upravlja nasljednik Petrov i biskupi koji su s njim u zajedništvu. Ipak, mnogi se elementi svetosti i istine mogu pronaći izvan njenih vidljivih granica. Ti darovi kao vlastiti Crkvi Kristovoj upućuju na katoličko jedinstvo.’ (11)

U svjetlu tih eklezioloških načela, ova apostolska konstitucija predviđa opće norme za uspostavu i rad personalnih ordinarijata za one anglikanske vjernike, koji žele ući u Katoličku crkvu na skupni način. Ovu konstituciju dopunjuju i dodatne odredbe Apostolske Stolice.

I. § 1. Personalne ordinarijate za anglikance koji stupaju u puno zajedništvo s Katoličkom crkvom, uspostavljat će Kongregacija za nauk vjere unutar teritorijalnih granica određene biskupske konferencije i u konzultaciji s njom.

§ 2. U okviru jedne biskupske konferencije, prema potrebi, mogu se podići jedan ili više ordinarijata.

§ 3. Svaki ordinarijat ima 'ipso iure' javnu pravnu osobnost; pravno je usporediv s dijecezom. (12)

§ 4. Ordinarijat čine laici, klerici i članovi ustanova posvećenog života i družbi apostolskog života koji su pripadali Anglikanskoj zajednici, a sada u punom zajedništvu s Katoličkom crkvom, ili oni koji primaju sakramente inicijacije unutar jurisdikcije ordinarijata.

§ 5. Katekizam Katoličke crkve je autentičan izraz katoličke vjere koju ispovijedaju članovi ordinarijata.

II. Personalni ordinarijat je podložan odredbama općeg prava i ove apostolske konstitucije i podložan je Kongregaciji za nauk vjere i drugim dikasterijima Rimske kurije u skladu s njihovim ovlastima. Vrijede i spomenute dodatne odredbe kao i druge posebne odredbe dane za pojedini ordinarijat.

III. Ne isključujući liturgijsku celebraciju prema rimskom obredu, ordinarijat ima ovlast slaiti svetu euharistiju i ostale sakramente, liturgiju časova i druga liturgijska slavlja prema liturgijskim knjigama vlastitima anglikanskoj tradiciji, odobrenima od Svete Stolice, kako bi se očuvale liturgijske, duhovne i pastoralne tradicije Anglikanske zajednice u Katoličkoj crkvi, kao vrijedan dar za njegovanje vjere njenih članova i dijeljenje toga blaga.

IV. Personalni ordinarijat se povjerava pastoralnoj skrbi ordinarija kojega postavlja Rimski Prvosvećenik.

V. Ovlasti (potestas) ordinarija su:

- a. redovita (ordinaria): povjerenom mu službom od Rimskog Prvosvećenika samim pravom, na unutarnjem i vanjskom području;
- b. namjesnička (vicaria): izvršavana u ime Rimskog Prvosvećenika;
- c. osobna: izvršavana nad onima koji pripadaju ordinarijatu;

Te ovlasti se izvršavaju zajedno s mjesnim dijecezanskim biskupom u slučajevima koje predviđaju dodatne odredbe.

VI. § 1. One koji su djelovali kao anglikanski đakoni, svećenici ili biskupi i koji ispunjavaju zahtjeve kanonskoga prava (13), i nemaju neregularnosti ili drugih zaprjeka (14), ordinarijat može prihvatiti kao kandidate za svete redove u Katoličkoj crkvi. U slučajevima oženjenih službenika, treba održavati odredbe enciklike pape Pavla VI., Sacerdotialis coelibatus, br. 4215 i izjavu In June (16). Neoženjeni službenici moraju se podvrgnuti odredbi kleričkoga celibata CIC can. 277, § 1.

§ 2. Ordinarij će, s punim obzirom prema disciplini kleričkoga celibata u Latinskoj crkvi, u pravilu (pro regula), svećeničkom redu pripuštati samo muškarce celibatarce. Od Rimskoga Prvosvećenika može zamoliti dopuštenje za pristup ređenju oženjenoga muškarca, kao izuzetak od kanona 277, § 1, od slučaja do slučaja, prema objektivnim kriterijima odobrenim od Svete Stolice.

§ 3. Pri inkardinaciji klerika opsluživat će se odredbe kanonskoga prava.

§ 4. Svećenici inkardinirani u ordinarijat, koji čine prezbiterat ordinarijata, trebaju također njegovati veze jedinstva s prezbiteratom dijeceze u kojoj djeluju. Trebaju promicati zajedničke pastoralne i karitativne inicijative koje mogu biti predmet suradnje između ordinarijata i mjesnog dijecezanskog biskupa.

§ 5. Kandidati ordinarijata za svete redove trebaju se pripravljeti zajedno s ostalim sjemeništarcima, osobito u područjima doktrinalne i pastoralne formacije. Da bi zadovoljio potrebu sjemeništaraca ordinarijata da se formiraju u anglikanskoj baštini, ordinarij može osnovati sjemenišne programe ili kuće formacije povezane s postojećim katoličkim bogoslovnim fakultetima.

VII. Ordinarij s dopuštenjem Svete Stolice, može podizati nove ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, s pravom da njihovim članovima dijeli svete redove, prema normama kanonskog zakona. Međusobnim dogovorom, ustanove posvećenoga života koje potječu iz anglikanske zajednice i sada su u punom zajedništvu s Katoličkom crkvom, mogu se staviti pod jurisdikciju ordinarijata.

VIII. § 1. Ordinarij, prema kanonskom pravu, može osnivati personalne župe za vjernike koji pripadaju ordinarijatu s odobrenjem Svete Stolice, nakon što sasluša mišljenje dijecezanskoga biskupa.

§ 2. Župnici koji pripadaju ordinarijatu imaju sva prava i obveze predviđene Zakonikom kanonskoga prava, kao i iz dodatnih odredaba. Ta se prava i obveze trebaju izvršavati u međusobnoj suradnji s župnicima mjesne dijeceze gdje je personalna župa ordinarijata ustanovljena.

IX. Vjernici laici kao i članovi ustanova posvećenog života i družbi apostolskog života, izvorno dionici Anglikanske zajednice koji žele ući u personalni ordinarijat, moraju pismeno očitovati svoju volju.

X. § 1. Ordinariju u upravljanju pomaže upravno vijeće čije statute odobrava ordinarij, a potvrđuje Sveta Stolica (17)

§ 2. Upravno vijeće, kojim predsjeda ordinarij, sastavljeno je od barem šestorice svećenika. Izvršava zadaće navedene u Kodeksu kanonskoga prava za svećenička vijeća i kolegije savjetnika, kao i one navedene u dodatnim normama.

§ 3. Ordinarij treba osnovati financijsko vijeće prema normama iz Kodeksa kanonskoga prava koje će izvršavati tamo spomenute dužnosti. (18)

§ 4. Da bi se osiguralo savjetovanje s vjericima, ordinarijat treba osnovati pastoralno vijeće. (19)

XI. Ordinarij je obvezan svakih pet godina doći u Rim na pohod 'ad limina apostolorum' i preko Kongregacije za nauk vjere i uz savjestovanje s Kongregacijom za biskupe i Kongregacijom za evangelizaciju naroda, predočiti Rimskom Prvosvećeniku izvješće o stanju ordinarijata.

XII. Za pravne slučajeve je mjerodavan sud one dijeceze u kojoj stanuje jedna od stranaka, ukoliko ordinarijat ne ustanovi vlastiti sud; u tom slučaju prizivni sud određuje ordinarijat, a potvrđuje Sveta Stolica.

XIII. Dekret kojim se uspostavlja ordinarijat navest će sjedište ordinarijata i ako je prikladno, glavnu crkvu. Hoćemo da ove Naše odluke i odredbe budu vrijedeće i djelotvorne sada i ubuduće, bez obzira na apostolske konstitucije i odluke izdane od Naših prethodnika, ili bilo kojih drugih propisa, čak i onih koji zaslužuju poseban spomen ili opoziv.

Dano u Rimu kod sv. Petra, 4. studenoga 2009., na spomedan sv. Karla Boromejskoga.

BENEDICTUS PP. XVI.

(1) usp. II. vatikanski koncil, dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 23; Kongregacija za nauk vjere, pismo *Communio notio*, 12; 13.

(2) usp. dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 4; dekret *Unitatis redintegratio*, 2.

(3) dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 1.

(4) Dekret *Unitatis redintegratio*, 1.

(5) usp. Iv 17:20-21; dekret *Unitatis redintegratio*, 2.

(6) usp. dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 13.

(7) usp. isto; Dj 2:42.

(8) usp. dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 8; pismo *Communio notio*, 4.

(9) Dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 8.

(10) usp. ZKP, kan. 205; dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 13; 14; 21; 22; dekret *Unitatis redintegratio*, 2; 3; 4; 15; 20; dekret *Christus Dominus*, 4; dekret *Ad gentes*, 22.

(11) Dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 8.

(12) usp. Ivan Pavao II, ap. konst. *Spirituali militum curae*, 21. travnja 1986., I § 1.

- (13) usp. ZKP, kan. 1026-1032.
- (14) usp. ZKP, kann. 1040-1049.
- (15) usp. AAS 59 (1967) 674.
- (16) usp. Kongregacija za nauk vjere, izjava od 1. travnja 1981., u Enchiridion Vaticanum 7, 1213.
- (17) usp. ZKP, kan. 495-502.
- (18) usp. ZKP, kan. 492-494.
- (19) usp. ZKP, kan. 511.